

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Прескочи котката и стъпи върху опашката на задръмалото куче. То изквича. После видѣ прасето, залостено подѣ една пречупена греда, че се мѣчи да се измѣкне и че грухти като локомотивъ.

Личко се спрѣ, и малкитѣ му очички засвѣткаха отъ радостъ. Повърна се, грабна едно пиронче, забравено на една пукната керемида до стълбата. Приближи до оградата и боцна прасето съ пирончето. То подскочи. Завъртѣ муцуна. Захапа гашитѣ на Личка. Той се дрѣпна, тупна на мократа земя и загуби паритѣ.

Надигна се, погледна изцапаната си рѣка и ахна.

— Ами сега? — изблеци очи той.

Поразгледа наоколо. Отмѣсти две тухли, паритѣ ги нѣма. Постоя малко като помръзналъ и изведнѣжъ въ главата му свѣтна спасителна мисълъ.

— Ще купя на вересия! — рече си той и припна по улицата.

Още отъ вратата извика на бакалина:

— Дѣдо каза да ми дадешъ за четири лева захаръ на бучки и за едно левче бонбони!

— А пари? — попита продавачътъ.

— Не даде пари. — Ще ти

ги плати другъ пѣтъ!

Бакалинътъ го погледна учудено, позамисли се и поклати глава.

— Да не лѣжешъ, момченце, че на лѣжата краката сѣ кѣси.

— Не лѣжа! — отвърна Личко!

Бакалинътъ му даде въ една книжка захаръ и въ една фунийка бонбони. Сетне разтвори омазания бакалски тефтеръ и записа всичко.

Личко се върна въ кѣщи. Даде пакетчето съ захаръта на дѣдо Тихо. Излапа бонбонитѣ като гладно вълче. После излетѣ отъ ново на двора и начена да играе съ книжното хвърчило.

Мина дѣлго време отъ тогава. Всичко се забрави.

Единъ день презъ пролѣтъта, когато капчукътъ пѣеше като звънче, дѣдо Тихо рече:

— Личко, я ме изведи да се попеча на слънце и се поразтѣпча малко!

Хвана го Личко за рѣката и го поведе. Преминаха двора. Тръгнаха по улицата, която се заливаше отъ чиста пролѣтна свѣтлина.

Като минаха край бакалницата, бакалинътъ се показва на вратата:

— Дѣдо Тихо, — извика той, — какъ си, какво правишъ?

— Е живъ съмъ още, синко, отвърна дѣдо Тихо, — тѣпча като слѣпъ конь!